USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2007, č. j. OAM - 1029/VL - 20 - BE07 - 2006, ve věci mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 58 Az 5/2007 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2007, č. j. OAM - 1029/VL - 20 - BE07 - 2006, nebyla žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný za důvod stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil jeho potíže kvůli členství v rozpuštěné straně Mekenim Kyrgyzstán a obava o život v souvislosti se situací v zemi po prezidentských volbách. Žalovaný přitom poukázal zejména na to, že stěžovatelovy potíže spočívaly ve verbálních narážkách spolužáků a dvojím výslechu na policii po rozpuštění politické strany, týkaly se však roku 2005, přičemž stěžovatel svou vlast opustil až v září 2006. Do té doby žádné potíže neměl. Žalovaný rovněž na základě shromážděných informací o zemi původu nedospěl k závěru, že by stěžovateli jako řadovému členovi rozpuštěné politické strany v případě návratu hrozilo zabití či nelidské zacházení.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, v níž bez bližší specifikace namítal porušení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále uvedl, že v jeho případě byly splněny podmínky § 12 zákona o azylu, neboť své politické názory veřejně prezentoval a byl průměrně aktivním členem politické strany, a podmínky § 14a téhož zákona, protože žalovaný řádně neposoudil, zda mu v případě návratu hrozí nelidské či ponižující zacházení.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 58 Az 5/2007 - 30, zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí soud zejména uvedl, že jednání, jemuž byl stěžovatel ve vlasti vystaven, nelze hodnotit jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť byl toliko dvakrát vyslýchán na policii, navíc naposledy rok před odjezdem z vlasti. Za pronásledování nelze považovat ani nepřátelství ze strany spolužáků či nespravedlivé hodnocení učitelů ve škole. Rovněž důvody pro udělení doplňkové ochrany krajský soud ve stěžovatelově případě neshledal, jelikož on sám ani netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by mohlo být dovozeno hrozící mučení či ponižující zacházení. Soud též neshledal, že by žalovaný porušil § 2 správního řádu, neboť v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a mezinárodními smlouvami.

Rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl kasační stížností, v níž vyjádřil přesvědčení, že za důvod hodný zvláštního zřetele je v jeho případě nutno považovat jeho již dlouhodobý pobyt na území České republiky společně s matkou. Vzájemně jsou na sebe zcela odkázáni a v Kyrgyzstánu ztratili veškeré osobní vazby, které si naopak vytvořili v ČR. Soud se rovněž nesprávně ztotožnil s nesprávným hodnocením situace v zemi stěžovatelova původu, přestože je zřejmé, že jeho život by návratem do této nedemokratické a islámské země mohl být vážně ohrožen. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a zopakoval, že stěžovatel dle jeho názoru nesplňuje podmínky § 12 ani § 13 zákona o azylu. K námitce ohledně humanitárního azylu pak žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to v tom smyslu, že žadatel na jeho udělení nemá subjektivní právo. Stěžovatelovy námitky v kasační stížnosti považuje žalovaný za nedůvodné, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil (byť nikoli výslovně) kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná, avšak s výjimkou níže uvedenou.

Nepřípustnou shledal soud stěžovatelovu námitku nedostatečného posouzení důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť tuto námitku neuplatnil v podobě žalobního bodu v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle

citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Ke stěžovatelem namítaným skutečnostem lze uvést, že např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68 (dostupný na www.nssoud.cz), vyložil soud pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ (§ 12 písm. b/ zákona o azylu) jako neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl.

V rozsudku publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS bylo konstatováno, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v příslušných ustanoveních zákona o azylu uvedené. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného

v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu